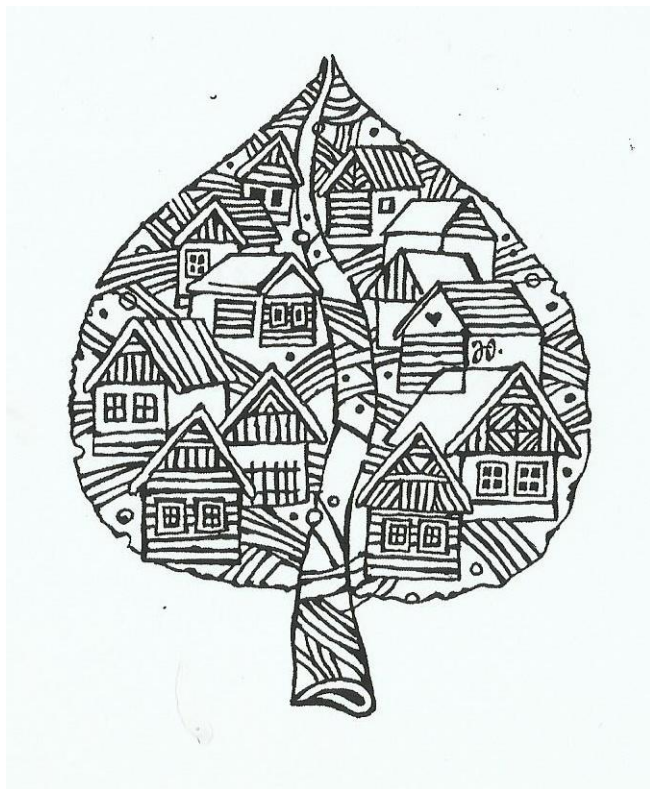

**„Hospodine, tvoje milosrdenství je věčné, neopouštěj dílo
vlastních rukou!“
Žalm 138, 8.**

JINDŘICH OLEŠ
ilustrační kresba

Březen 2026

CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 7.3. – Buďte dokonalí v Kristu
- 14.3. – Život s Kristem
- 21.3. – Společný život
- 28.3. – Věrně plňte Boží vůli

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
7.3.	Anna Petrovičová	Hynek Dona
14.3.	Petr Chára	Pavel Pimek
21.3.	Společná bohoslužba Vsetín + koncert	
28.3.	Ján Petrovič	Hynek Dona - VP

Blahopřání k narozeninám

- 5.3. – Zdenka Pimková
- 14.3. – Bohumil Mroček
- 21.3. – Květa Tyšerová
- 22.3. – Olena Kuchmista
- 31.3. – Adéla Vráblová

ADRA Klub zdraví informuje

19.března 2026 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – režisér, kameraman a scénárista ČT Jaroslav Jindra – „**Zanskar, Ladakh**“ cestopisná beseda

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

Dar pro sbor 50,- Kč

QR Platba

Dar pro misii 50,- Kč

QR Platba

AKCE V BŘEZNU

8.3. – Chaverut – evangelický kostel v 16 hodin – Pavel Hošek – „Světlo ukryté v příběhu“

15.3. – Chaverut – velký sál Církve pro Valmez – Michaela Vidláková – „Terezínské ghetto očima dítěte“. Osobní příběh jedné z posledních pamětnic holocaustu

21.3. – společná bohoslužba ve Vsetíně, agapé

21.3. - od 15 hodin benefiční koncert pro děti z Charkova, hraje a duchovním slovem provází Komorní soubor z Brna + Libor Škrála

28.3. – památka Večeře Páně, agapé s Olenkou a Světlankou

Shrnutí sobotních úkolů za měsíc únor

6 Důvěra pouze v Krista

Jaká je role víry a skutků v životě křesťana? Skutky jsou potřebné, ale ne kvůli spasení. Práví učitelé vedou věřící k důvěře v Krista, ne v sebe. Spoléhání se na zákon o ospravedlňování založený na lidských činech, je v kontrastu se zákonem o ospravedlňování založeném na víře v Krista. Teprve když Pavel oslepl, napravil se jeho duchovní zrak. Probudilo se vnímání ospravedlnění vírou. Cílem křesťana je podobat se Kristovi. Nesmí to ale vést k extrémní snaze trpět v domnění, že se tím více zalíbíme Bohu.

7 Občanství v nebesích

Nevkládejme naděje do pozemských vlád, které zklamou. Je důležité být obklopen dobrými vzory. V médiích je nenajdeme. Další zásadou praktického křesťanství je radost založená na důvěře v Boha. Nestresujme se tím, co by se mohlo stát „zítra“. Prostředkem proti každému trápení je modlitba víry. Důležitým aspektem vnitřního klidu je život v souladu s Boží vůlí. Přemýšlejme o tom, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, má dobrou pověst a je hodné lásky. Učme se být spokojeni s tím, co máme. Pak můžeme posilovat druhé a přinášet jim požehnání.

8 Kristus nade vším

V Kristu máme vykoupení a odpuštění hříchů. Je zároveň Bohem a Stvořitelem. Bůh učinil člověka ke svému obrazu, vtiskl do něho svoji pečeť, svoji fyzickou i morální podobu. Z toho ale není možné odvozovat, že Bůh je podobný lidem. Prvorozený znamená Ježíšovu jedinečnost a výjimečnost. Hlava odkazuje na vedoucí postavení. Počátek se vztahuje na Ježíše jako zakladatele církve, původce stvoření a prvotinou vzkříšených. Bez zmrtvýchvstání by nikdo jiný nemohl být vzkříšen. Je věčný Syn, který má život sám v sobě.

9 Smíření a naděje

Ježíš dosáhl pro všechny lidské bytosti smíření s Bohem. Evangelium má tři součásti: 1) Nemůžeme udělat nic pro svou záchranu 2) Skrze víru, pokání a křest přijímáme ospravedlnění 3) Náš život je výsledkem spojení s Kristem.

Všichni, kdo věří v Krista, Židé i pohané, mají prostřednictvím evangelia stejný podíl na Božích zaslíbeních a byli spojeni do jednoho těla, církve. Falešná učení k pravdě buď něco přidávají, nebo ubírají. „Bylo mi s velkou naléhavostí dáno světlo, že mnozí od nás odejdou a budou věnovat pozornost svůdnému učení“.

Ján Petrovič

Besedy Adra Klubu zdraví v únoru

První z únorových besed 5.2.2026 bylo setkání s šéfredaktorem internetového portálu Israel.cz **ing. Danielelem Žingorem**. Tím jsme se připojili k akcím festivalu Chaverut. Beseda měla název „**Může se holocaust opakovat?**“ a informace o ní se dočtete dále ve článku **Chaverut 2026 - festival věnovaný Izraeli**.

Ve čtvrtek 19.2. jsme přivítali manžele **Jana a Marcelu Fúrstovi**, kteří měli pro nás připravenou besedu s názvem „**Mýty v manželství**“ konanou v rámci **Národního týdne manželství**. Překvapivě tato otázka zaujala více muže, nežli ženy. Manželé Fúrstovi vedou již řadu let manželské semináře a jsou tedy více než fundovaní vyvrátit mýty, které v partnerském vztahu někdy očekáváme. Mluvili jsme celkem o 14 otázkách:

1. Přesvědčení o lásce čarodějnici, která hory přenáší
2. Přesvědčení krále Pygmaliona o tom, že žádná žena není ideální
3. Přesvědčení o supermanech, superženách a superdětech
4. Přesvědčení revanšistické
5. Přesvědčení o obětním beránkovi
6. Přesvědčení o tom, přes co nejede vlak
7. Přesvědčení o dětech na trůně
8. Přesvědčení, že můj partner/ka mě dělá (ne)šťastným
9. Přesvědčení, co na srdci, to na jazyku
10. Přesvědčení, že pokud mě můj partner miluje, dovede mi čistší přání z očí
11. Přesvědčení, že na světě je jen jediný člověk, se kterým můžu být šťastná
12. Přesvědčení, že nejlepší řešení problému je v posteli

13. Přesvědčení, že ve dvou je život hezčí a člověk je šťastnější, než když je sám

14. Přesvědčení, že láska přijde až v manželství

Ke každému přesvědčení jsme slyšeli konkrétní případ ze života a mohli srovnávat, jaká přesvědčení vedoucí k napětí ve vztahu máme my sami. I když mnohý z nás je ve vztahu již řadu let, dozvěděli jsme se mnoho zajímavého, co by mohlo naše manželství zlepšit. Protože pracovat na našem vztahu, na to není nikdy pozdě a vždy to stojí za to.

Děkujeme za krásný večer.

Iva Chárová

Alianční modlitební shromáždění

Poslední alianční modlitební večer se konal 3. února 2026 **ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie**. Barokně přestavěný kostel z počátku 15. století je dominantou města téměř po celou dobu jeho existence. Uvnitř nás kromě nádherné sochařské a malířské výzdoby přivítal betlém, i když Hromnice, tedy katolický svátek Uvedení Páně do chrámu, kdy se obvykle betlémy schovávají, byl už včera.

Často si představujeme, jak naše modlitby stoupají vzhůru k nebesům. Dnes jsme to mohli i vidět – chladno bylo v kostele tak velké, že nám stoupala pára od úst. Po přivítání jsme společně chválili Pána písní „Zde jsem“. Ve společné modlitbě jsme prosili Pána o jednotu. O to, aby vstoupil do našich slabostí, neshod a nejednoty. Prosili jsme o lásku ke všem bratrům a sestrám. Majestát Pána Ježíše jsme oslavovali písní „Můj Králi, má spása“.

Úvodní text z Písma byl z **Luk 24, 13.-35**. Kázáním nám posloužil **kazatel naší církve Hynek**

Dona. Přepis kázání:

Přeji vám krásný podvečer, i když je studený, ale může být krásný, protože můžeme být v přítomnosti Pána Ježíše Krista. V těch přednáškách tématech jsme se zabývali vzkříšeným Kristem.

Setkání se vzkříšeným Kristem.

To byl Tomáš, Petr a další setkání, kde znovu a znovu si ti, kteří se s Kristem potkali, mohli uvědomit, jaký je. Dnešní příběh vypráví o dvou poutnících. Jak se jmenoval ten druhý? Nevíme. Ten jeden byl Kleofáš. Šli do Emauz. Proč? No možná tam bydleli.

Možná na ně padal strach, který padal na všechny učedníky, když Krista ukřižovali. Šli asi 3 hodiny. To je možná pro normálního člověka nějakých 11, možná 14 kilometrů. Není to krátká vzdálenost. Oni šli a cestou si vyprávěli.

Lidé, kteří prožili určitě zklamání, buď se s někým o to zklamání dělí, anebo mlčí a přemýšlí. Zpráva z Božího slova říká, že mezi sebou mluvil. Vyprávěli si. Asi to, co je trápilo. Nejspíš to, co prožili v Jeruzalému. A právě v těch chvílích se k nim Ježíš přidává.

Víte, co je nejzajímavější? Že ho v té chvíli nepoznali. Jistě, zmrtvýchvstalý Kristus asi vypadal malinko jinak než normálně. Ale přesto - oni ho znali. Možná byli natolik do sebe zahloubaní, nebo soustředění na sebe a ten problém, nakolik byli soustředění, že měli problém ho rozpoznat. Ježíš jim klade otázku. Ptá se, co se stalo, co je nového v Jeruzalému. A oni mu říkají: „Ty jsi asi jediný z Jeruzaléma, který to neví.“ Kdo neví, co se tam v těchto dnech stalo. To není ta hlavní myšlenka k tomu případu. Oni mu to jenom říkají. A já nevím, jestli to říkají jako výčitku, nebo mu mají za zlé, že to je jeho neznalost. Ale pak vypráví, co se stalo. Já si dovolím ten text ještě znovu přečíst.

Oni říkají, jak Ježíš je prorok. Tak mocný, tak silný, tak populární. Slovem i skutkem. Ten, který dělal divy. Ten, který uzdravoval. Ten, který nakrmil. Ten, který kázal, jako nikdo kolem něho. A lidé to všechno vnímali. Tohle bylo to, co jim běželo hlavou. Jak je možné? On tak mocný. A oni ho ukřižovali. Tak mocný prorok, slovem i skutkem, před Bohem a především lidem.

A pak vypráví, jak jejich velekněží a členové rady ho vydali, aby byl odsouzen na snad. A pak je ta nejdůležitější věta, kterou řeknou - „A my jsme v něho tolik doufali! My jsme v něho vkládali veškeré naděje.“ Už se někdy vkládali naděje na Pána Boha? Jsme rádi, když se modlíme a Pán po nás vyslyší. Když překládáme své prosby Hospodinu, Pánu Ježíši Kristu, a ty naše představy se splní. A kolik lidí se modlilo, já nevím - za uzdravení, možná rodiče za své děti. A ono se to nestalo podle těch našich představí.

Učedníci měli své představy. Oni nepochybovali o tom, že Ježíš je Mesiáš. Petr to sám vyslovil. Dokonce říká, když se v jedné příležitosti Ježíš ptá za co ho pokládají lidé, tak on tam dokonce říká, že on je ten opravdu Mesiáš. Když mnozí z těch, kteří následovali Krista, odchází, tak Ježíš říká učedníkům: „Vy chcete taky odejít?“ ptá se těch dvanáctých. A je to Petr, který odpovídá na ně: „Ne, kam bychom šli.“ Říká: „Ty máš slova života a vodu života.“ Oni si to uvědomovali, ale jejich představa byla, že on bude ten vítěz. Možná kdybych to řekl dnešním způsobem, že on bude novým vládcem Izraele. On bude ten, který to povede, který naplní představy těch lidí o svobodě. O tom, že to bude vypadat jinak, možná o tom, že vyženou římské vojáky.

My nejsme v dnešní době daleko od těchto myšlenek. Máme své představy. Možná jsme ty představy měli před lety, ale nenaplnily se. Je to jiné. Tihle dva říkají: „My jsme doufali.“

Zklamal Ježíš učedníky? Zklamal Ježíš své následovníky? Učinil to, co nikdo jiný z celého vesmíru nemohl udělat. Nikdo jiný nemohl vzít na sebe hřích tohoto světa a vynést ho až na kříž, na Golgotu. Nikdo jiný nemohl umírat na Golgotě. Nikdo jiný nemohl umírat za tehdejší lidi, a za nás. Nikdo jiný pro nás, hříšníky, nemohl vydobýt spasení. Jedině Kristus, Boží Syn.

My máme své představy. I v dnešní době. Máme představy, jak by Pán Bůh měl některé věci naplňovat. Máme své představy, co by ten Pán Bůh měl udělat. Možná i s těmi lidmi, kteří nám jsou nesympatičtí, kteří nám ublížili, kteří dělají něco, co je špatně.

My jsme doufali. Možná jsme také na nějaké cestě, na cestě života. Ti učedníci, a možná konkrétně tyhle následovníci Pána Ježíše Krista, mají své pochybnosti. Mně se na tom příběhu velice líbili, že Kristus je v těch pochybnostech nenechá. Ale že jde za nimi. Jde s nimi kus cesty. Mnozí z nich velice dobře znali tehdejší písmo. Vždyť navštěvovali synagogu.

Slyšeli hovořit Krista. Jak kázal. Určitě slyšeli zákoníky a farizeje. Už jako chlapani byli vyučeni tomu, co se mělo dít. Oni všichni očekávali Mesiáše. Akorát, když přišel, tak ho nepoznali.

Doufali, že to je on. A že naplňují ne to, co je potřebné, ale jejich představu.

Ježíš jde s nimi kus cesty. Říká jim: „A to je vám tak těžké uvěřit?“ Když je Ježíš osloví, oni se až na cestě zastaví. Jsou ochotni poslouchat slova Ježíše Krista, ač

ho nepoznali, který jim vypráví od začátku to, co napsal Mojžíš, skrze všechny proroky, všechno to, co ukazuje na Mesiáše, tedy na něj.

Žijeme v moderní době. Žijeme v době, kdy na mnohé věci stačíme sami. Mnohé věci jsme jako lidé vymysleli. Pán dal tu schopnost lidem, aby vymysleli léky a další věci. Možná jsme se odnaučili spoléhat až tolik na pána Boha. Možná jsme se naučili řešit mnohé věci sami.

Ježíš jim znovu vypravuje všechno, co se na něho vztahovalo. Už je podvečer. Ježíš jako by chtěl jít dál, ale učedníci ho žádali: „Zůstaň s námi, vždyť už je k večeru.“ Ježíš se slituje. A tak Ježíš vešel, zůstal s nimi, a tak u večere udělal to, co udělal i při hodu Beránka. Vzal chléb, lámal, vzdával díky, podával. A v té chvíli, mnozí tomu říkají v dnešní době „aha efekt“. Aha, vždyť to je přece Ježíš. Teprve v té chvíli ho rozpoznali. V té chvíli si uvědomili, s kým šli. Co cítili v přítomnosti Ježíše Krista.

Oni, kteří šli s Kristem, jsou tak plní toho, co všechno slyšeli, a poznání Ježíše Krista, toho zmrtvýchvstalého, že nedbají na to, že už je večer, že bude tma. Žádná pouliční světla, žádná baterka. Jdou zpátky do Jeruzalému. Aby se o tu radost, o tu zvěst, že se setkali s Kristem, podělili s ostatními. „Potkali jsme se s Kristem. Přišel za námi.“

Všechna témata modlitebních večerů byla setkání s Kristem. Už jsme ve druhém měsíci nového roku, a přesto si dovolím ještě jedno přání do toho nového roku, roku 2026. Aby každý den na našich životních cestách jsme se setkávali s Kristem. Aby Kristus byl s námi. Aby nás provázel. My potřebujeme Krista v našem životě. Možná to další je to, že ne všechny věci se dějí podle našich představ. Ale jedno si musíme uvědomit. Já schválně říkám to slovíčko „musíme“. Musíme si uvědomit, že Pán Bůh, Ježíš Kristus má dějiny tohoto světa ve svých rukách. Má naše životy ve svých rukách. Mělo by to být i naše vyznání: „Pane, ke komu bychom šli. Vždyť ty máš slova věčného života.“ Možná bychom měli i vyznat: „Pane, ne všechno rozumíme. Ne všechno chápeme. Ale chceme ti věřit. Chceme ti důvěřovat. Protože ty Bože vidíš na dálku.“ Pán vidí za kopečky. Jak tady na Valašsku slýchávám - za ty kotáry. Protože ví o naší prosbě. Je úžasné, že se můžeme svěřit do Boží rukou.

Prostě, aby nám pán Bůh otevíral naše oči. Abychom mu porozuměli, pochopili. Aby byl s námi na každý den. I v těch chvílích, kdy nesplní věci podle našich představ.

Všechna alianční modlitební setkání jsou o jednotě křesťanů v modlitbách. O tom jsme také zpívali v písni „*Svorní jsme v jednom Duchu, vede nás jeden Pán, s modlitbou zříme den, kdy rozkol bude překonán.*“ Refrén písně naprosto přesně vystihuje, podle čeho bychom my, křesťané, měli být identifikovatelní: „*Poznají nás po lásce, křesťany, ano, po lásce poznají křesťany.*“

Každý den přináší něco, zač musíme Pánu děkovat, a také zač prosíme. Proto jsme další část setkání věnovali právě modlitbám. Po závěrečné písni jsme se přesunuli na faru, kde bylo připraveno pohoštění. A jak už to bývá obvyklé, všichni se pustili nejen do jídla, ale hlavně do povídání. Katolík s evangelíkem, adventista s apoštolákem. Bez ohledu na „barvy dresu“ bylo nám spolu dobře. Jsme Pánu neskutečně vděční za to, že už dlouhá léta společně prožíváme na počátku nového roku modlitební shromáždění. Taková svornost a přátelství napříč církvemi není ve všech městech běžná. A my za toto požehnání, za otevření našich srdcí, za schopnost vážit si a tolerovat druhé, za naši různorodou duchovní rodinu chceme vzdávat Pánu chválu.

Iva Chárová

Chaverut 2026 - festival věnovaný Izraeli

Město Valašské Meziříčí ve spolupráci s českou pobočkou ICEJ (Mezinárodní křesťanské velvyslanectví Jeruzalém) připravilo již **22. ročník festivalu věnovaného Izraeli**, kterého se aktivně zúčastnil také náš sbor. Festival nabídl sérii přednášek, besed a setkání, která otevírala prostor pro porozumění, dialog a hlubší pohled na židovskou kulturu, historii i současnost.

První akcí festivalu se stala beseda pořádaná naším Adra Klubem zdraví s panem **ing. Danielem Žingorem**, šéfredaktorem portálu *Israel.cz*. Název měla „**Může se holocaust opakovat?**“ Beseda byla zaměřena na aktuální situaci na Blízkém východě a otázku, jak se dějiny promítají do současných vztahů mezi Izraelem a světem.

Nejprve se pan Žingor zamýšlel nad tím, proč stojíme za Izraelem. Vzpomněl příběh z roku 1899, kdy byla zavražděna Anežka Hružová nedaleko Polné

způsobem, který nemálo připomínal představy o podobě tzv. rituální vraždy. Zatčen a obviněn je Žid Leopold Hilsner. Bez přímých i nepřímých důkazů. Je souzen a odsouzen. Posléze do kauzy vstupuje Tomáš Masaryk. I přes jasné argumenty, které svědčí o jeho nevině, je Hilsner odsouzen k trestu smrti. Proč? Protože je Žid. Na základě Masarykova vstupu je proces revidován a soud probíhá znovu – tentokrát je Hilsner odsouzen rovnou za dvojnásobnou vraždu, znovu k trestu smrti. Ten

je posléze zmírněn na doživotní žalář. Masaryk kvůli svému postoji nesměl nadále vyučovat na Karlově univerzitě. Antisemitismus se rozšířil po celé Evropě. V dnešní době není situace jiná. Stejně jako tehdy podléhají lidé antisemitským náladám, a naprosto smyšlených a nepravdivých zpráv.

Masaryk byl později zvolen prezidentem Československa. Tehdy ještě Izrael neměl svůj samostatný stát. „Pokud se týká sionismu, považuji jej za naději budoucnosti židovského národa, a takové naděje se nesmí nikdo vzdávat. Každým způsobem je ´mně sionismus jako věc charakteru sympatický. Má v sobě potenci vůle a dává židovskému životu určitý charakter.“ napsal Masaryk pro židovský deník Haint v roce 1924. Židovský stát vznikl až v roce 1948 na základě rezoluce OSN.

Spolu s panem ing.Žingorem se nám představil jeho přítel arabský Žid Johnny Zarou. Studoval v Československu a nyní pracuje jako lékař v Olomouci. Vysvětlil nám, jaký je rozdíl mezi Muslimy a Židy. Muslimové mají tak zakořeněnou hlubokou nenávisť vůči Židům, že malým dětem je již od narození vštěpováno, jak vraždit a nenávidět. Už v mateřských školkách v rámci dětských besídek hrají děti scénky, ve kterých zabíjí Židy a jsou za to oslavovány. V Izraeli se nic podobného neděje. Izrael výměnou za mír je ochoten obětovat po částech svou zemi.

V roce 2005-6, přišlo nařízení Židé Židům, vyklidit Pásmo Gazy, Židé měli vybudované domy na svých pozemcích, zavlažovací systémy, skleníky, a za cenu míru násilně museli tato území opustit.

V lednu 2006 vyhrál Hamás parlamentní volby na palestinských územích, což šokovalo jak Fatah, tak Izrael a spustilo řetězec událostí vedoucí k násilnému

rozdělení v roce 2007. Po měsících narůstajícího napětí a ozbrojených střetů mezi hnutím Fatah (loajálním prezidentovi Mahmúdu Abbásovi) a radikálním hnutím Hamás, převzal Hamás v červnu 2007 plnou kontrolu nad Pásmem Gazy. Všechno, co Židé vybudovali, Hamás zničil, rozbil. Následně si stěžoval USA a OSN, v jak ubohém stavu převzali Gázu. Požadovali finanční prostředky pro vybudování domoviny. Finance však nevěnovali do infrastruktury, ale vytvořili podzemní tunely o délce 500 km. Tyto tunely sehrály svou roli při teroristickém útoku v roce 2023.

Anna Čaniková

Druhá akce se konala ve velkém sále Církve pro Valmez a hostem byl nám dobře známý **rabín David Maxa**. Připravil si pro nás přednášku na téma „**Role Boha v příběhu Kaina a Ábela**“.

Představení rabína Davida Maxi se ujal bratr Bohdan Mikušek. Přijetí nám již známého rabína bylo vřelé, doprovázeno bouřlivým potleskem.

Vypracovat referát z této přednášky je velmi těžké, ne zcela obsažitelné a podtrhující. Samotné téma bylo součástí diplomové práce rabína Maxi. Tato dnes již světově známá, jazykově vybavená osobnost, jíž se Karlova univerzita stala alma mater, dále pak absolvent několika dalších židovských škol v Evropě i jinde ve světě, hovořila více než 100 minut. Přednáška byla velmi hutná, plná někdy těžce stravitelných myšlenek a výkladů.

Přednášející předpokládal, že bude hovořit k lidem znalých Tóru a alespoň částečně orientujících se v židovské terminologii. Těžké bude přetlumočit tuto přednášku i přesto, že je přednášející nesen na vlně progresivního judaismu a narativy k danému tématu byly velmi blízké dnešnímu vyjadřování i současnému českému jazyku.

Jak bylo předznamenáno, příběh je zakotven na samém začátku Starého zákona, (Tóry), konkrétně v Gen 4,1-16. Rabín Maxa se ve svých narativech u jednotlivých veršů či pasáží velmi často odvolával na midrašim, (rabínský výklad Tóry) předních učenců jako byli rabi Eliezer, Löw či Sidon. Také uváděl výklady svých učitelů na různých židovských školách.

První zastávkou byl rozbor myšlenek ze samého počátku příběhu. Jednalo o první rodiče, kteří se nenarodili, nýbrž byli stvořeni samotným Bohem. Dále, že první narození synové poprvé v dějinách lidstva přinášeli Bohu oběti. Poané

hádcе došlo k první vraždě, resp. bratrovraždě. Kain se stává první násilníkem na zemi a jeho bratr Ábel první obětí, prvním zemělým, prvním, kdo okusil smrt. Pak je to poprvé, kdy se Bůh setkává s člověkem po vypuzení z Edenu. Jednou z mnoha dalších otázek, myšlenek a výkladů, zda byla Boží přítomnost či nepřítomnost u tohoto aktu? Pokud ano, tak proč Ábelova oběť byla přijata, zatím co Kainova nikoliv? Proč nepozdržel Bůh Kainův hněv a nevysvětlil mu, že napadením svého bratra mu může přivodit smrt a co faktická smrt v konečném důsledku znamená? Proč když se Kain hněval, neovládl svou

zlobu? Měl jinou volbu rozhodnutí? Kde se ta zloba vzala? Stál za ní Stvořitel? Midraš hovoří o tom, že člověk od samého počátku disponuje dvěma sklony. Yetzer Hatov a Yetzer Hara. To první nese touhu přiblížit se Bohu, naplňovat Jeho vůli a naslouchat hlasu svědomí. To druhé je opakem. V zásadě za tím nemusí stát, ďábel.

Je to v každém z nás. Vystává zde pocit z nároků ať se jedná o vlastnictví, náboženství či sexualitu. Po zvednutí těchto stavidel přichází pocit ze ztráty. Člověk obviňuje Boha. Gen 4,9 „Kaine, kde je tvůj bratr?“ „Nevím“, odpovídá „cožpak jsem jeho strážný?!“ Kde jsi byl Bože, když Evropu zachvátilo šoa, ptali se Židé později. Yetzer Hatov dle midraše říká: Ano, jsi strážným bratra svého. Rabín dále vysvětluje. Bůh není strůjcem zla. Kromě toho, že naše přirozenost disponuje oním dobrem a zlem, dostal ke své přirozenosti také bechira, (v plurálu bchirot), možnost výběru mezi dobrem a zlem, svobodnou vůli.

Proč Bůh nepotrestal Kaina? Nevím, pokračuje rabín Maxa. Jako by zde nebyla uplatněna zásada odplaty: Mida keneget mida. Zlo za zlo, dobro za dobro. A co šoa, nevím opět dodává rabín.

K tomu ale jedním dechem rabín Maxa dodává. Stačí jediný úsměv, který je schopen spustit sérii úsměvů a zvednout stavidla dobra. Samozřejmě tak je tomu i naopak. Od toho je v nás ona bechira. Volba v nás samotných, výběr v nás, zdali se přikloníme uvnitř nás k Yetzer Hatov, nebo Yetzer Hara.

Dovětek z pera pisatele.

Já v samém závěru přednášky jsem byl vděčný za jiného rabína, o němž se zmínil i rabí Eliezer, (I.století po Kristu). Za toho Ješua, a nejen našeho Mašiach, ale Mesiáše především Židů, jak píše Pavel. Za Toho Ježíše, jehož víra nás s Židy spojuje, ale víra v Něho rozděluje. (Cit. rabín Maxa.). Vděčný jsem také za Ducha svatého, kterého nám Otec poslal. Slovy apoštola Pavla: Nemusíme spoléhat pouze na naši svobodnou vůli (bechirach), ale jsme zmocněni a dostáváme k tomu sílu od našeho Pána Ježíše Krista skrze Ducha svatého.

Mirek Ešler

Další neděli 15. února 2026 přijel předseda Mezinárodního křesťanského velvyslanectví v Jeruzalémě (ICEJ) **Radek Hejret**. Ten je zároveň průvodcem po Izraeli a dlouholetým lektorem prevence antisemitismu, xenofobie a rasismu na školách. Jeho beseda na téma „**Opustil Hospodin 7. října 2023 svůj lid?**“, která se uskutečnila v modlitebně CASD, se věnovala osobní zkušenosti z pobytu v Izraeli během teroristického útoku z Pásma Gazy.

Izraelci jsou obezřetní před křesťany z Evropy, protože již 1900 let prožívají z jejich strany pronásledování. Ale na Českoslováky slyší v dobrém. Jako jeden z mála států jsme je vždy podporovali, pomáhali a uznali jsme jejich samostatný stát, který vznikl v roce 1948.

Před několika lety začal jezdit pan Hejret s přáteli z ICEJ do kibuců na jihu Izraele, aby zjistili, jak zde žijí a co potřebují. Hlavní obživou je chov krav, o které se velmi dobře starají a které dávají až 26 litrů mléka denně. Významnou komoditou je pšenice, kterou vyváží do zahraničí. Zcela normální pro místní obyvatele jsou protiraketové kryty, které najdete na každém rohu, a které poskytují již řadu let ochranu před nálety palestinských raket. ICEJ darovalo

Izraeli několik mobilních bunkrů. Izrael si proti raketám vybudoval obranný systém, který je schopen vyřadit 95% raket ještě před dopadem na zem. Znamená to ale obrovskou ekonomickou zátěž, protože raketa stojí cca 10tis Kč, zatím co dvě malé obranné rakety, které se posílají pro jistotu proti účinné raketě, stojí 1 milion Kč.

Palestinci se snaží uškodit Izraeli všemi dostupnými prostředky. Velmi „oblíbené“ jsou zápalné balonky v ceně řádů korun, které pouštějí po větru a

*zapalují vyzrálá izraelská pole s pšenicí. Takže dalším darem ICEJ byla mobilní hasičská bugina a nejedno hasičské oblečení, boty a helmy. Spolu s **KKL** (celým názvem **Keren Kayemet LeYisrael** – Židovský národní fond, což je v Izraeli jedna z nejstarších a nejvýznamnějších organizací, která hraje klíčovou roli v rozvoji státu, ochraně životního prostředí a správě půdy) vytvořili projekt revitalizace půdy. Z vděčnosti za pomoc ze strany ICEJ byl vytvořen národní park „**Christian Embassy Nature Park**“, což je vzhledem k Izraelskému vztahu ke křesťanům neuvěřitelný počin. Toto se uskutečnilo 5.října 2023.*

Významného aktu otvírání parku se náš přednášející neúčastnil z důvodu provázení turistické skupiny cca 30 lidí. Byli právě v Jeruzalémě. Prožívali krásné chvíle nejen zde, ale následně i u moře. Poté navštívili 93 letou kamarádku Haničku, původem z Opavy, která přežila jako jediná ze své rodiny holocaust a následně odešla se svým budoucím manželem do Izraele. Neměli nic, žili v poušti ve stanu a zde měli také v roce 1948 svatbu. Vždy, když je pan Hejret v Izraeli, ji navštíví. Stejně tomu bylo 6.října. Večer se ještě jeli podívat do Betléma a na noční Jeruzalém. Druhý den chtěli v cestě pokračovat, aniž by

věděli o
teroristických
útocích
Hamasu,
obrovských
obětech na
životech a o
tom, že začala
válka. Návrat
nejen do
Betléma, ale do
ČR vypadal
naprosto

neréálně. Celá výprava vysílala prosby o modlitby a Pán pomohl. Jako zázrakem se dostali do hermeticky uzavřeného území, dokonce se našlo jedno letadlo s přesně 30 volnými místy na palubě, které je převezlo zpět domů.

Celá výprava se vrátila v pořádku, což ovšem neplatí o lidech, kteří byli zabiti či zajati 7.října 2023 v pásmu Gaza. Celé vesnice byly vyvražděny, bez ohledu na věk, příslušnost či náboženské vyznání. Hamas přesně věděl, že se Izraelci schovávají před raketami do svých bunkrů, a šli „na jistotu“, dům od domu. Zabíjeli, drancovali, kradli, bourali, zapalovali Izraelce zaživa v jejich krytech, zabíjeli výbušninami. Slyšeli jsme tento večer mnoho dojemných příběhů, mnoho lidských osudů a nemohli jsme uvěřit zrudnosti a krutosti, s jakou Palestinci v oblasti Gazy jednali. Jednou z obětí byl Ofir Libstein, který byl při zakládání Christian Embassy Nature Park. Přesto ti, kteří přežili, se ještě více přimkli Bohu. Ani prožité hrůzy jejich věrnost Bohu nezlomily.

Žijeme v době konce, kdy krutost řízená „tím zlým“ dosahuje vrcholu. Právě v této době potřebuje Izrael především naše modlitby, naši podporu. ICEJ rozjel řadu projektů na pomoc zaměřenou Izraeli. Každý bez rozdílu věku se může některého zúčastnit. A proč bychom se měli modlit a ukazovat světu okolo nás zmanipulovanému médií pravou tvář Palestiny? Vyzývá nás k tomu Slovo Boží v knize Izajáš „Potěšte, potěšte můj lid, praví váš Bůh.“ (Izajáš 40,1). Modlete se za Izrael, za pokoj v této zemi, za Boží ochranu pro vyvolený lid.

Na důkaz naší lásky k Izraeli jsme se společně modlili o požehnání tomuto národu, ale také za jednotu křesťanů, která může významně přispět.

Nádhernou atmosféru večera umocnila svým zpěvem hebrejských písní manželka Radka Hejreta, ke které jsme se všichni při zpěvu písně „Kadosh“ spontánně přidali.

Iva Chárová

Hlavním motivem festivalu je přátelství – chaverut. Slovo, které v hebrejštině znamená nejen přátelství, ale také partnerství, dialog a společné hledání porozumění. Festival chce být místem setkávání lidí různých názorů, zkušeností i generací. Nabízí prostor k přemýšlení, naslouchání a otevřeným otázkám – bez zjednodušování a bez rychlých soudů. Pokračovat bude v měsíci březnu dalšími zajímavými setkáními, o kterých vás budeme informovat v dalším čísle zpravodaje.

Iva Chárová

Záznam všech akcí bude možno shlédnout na stránkách KZ Valašské Meziříčí
www.kzvalmez.cz.

Odkaz na akce pořádané v modlitebně Církve pro Valmez
www.youtube.com/live/Vj7QcXQA0Y

Odkaz na akce pořádané v modlitebně CASD
www.youtube.com/watch?v=riN8xixYxas

We-send

Sobota 7. února byla po dlouhé době dnem, kdy se průměrný věk našeho Valašsko-Meziříčského sborečku výrazně snížil. Konal se u nás již tradiční We-send. Tentokrát bylo tématem „*V zajetí pout*“ a víkendem rezonovaly otázky, zda se někdy cítíme být vězněm ve vlastním těla a jak je možné se dostat z okovů vin, strachů a hříchů.

Páteční večer začal jako vždy netrpělivým vyhlížením příjíždějících mládežníků. Úvodní večer měla na starosti Jindřiška Mročková a i přesto, že mládežníků přijelo jen pár, předvedla skvělou práci, a večer byl i v menším počtu velmi požehnaný. Modlitebnou zněl zvuk hudebních nástrojů a chval, a my mohli pocítit sílu verše Matouš 18:20 – „*Neboť kdekoli se shromáždí dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.*“

V průběhu dnů jsem měla připravená 3 krátká zamyšlení, kdy jsme s kamarády přemýšleli nad tím, zda to, že jsme udělali něco špatného znamená, že už nemůžeme být světlem pro druhé lidi a co Bůh může skrze nás vykonat, i když jsme zlomení. I v páteční večer jsme jedno zamyšlení stihli a naladili se tak na téma We-sendu.

V sobotu ráno už se řady modlitebny začaly plnit rychlým tempem a při zahájení bohoslužby už si nebylo pomalu kam sednout. Jak je to krásné mít ve sboru tolik mladých lidí, kteří přinesou nové

myšlenky a pozitivní energii do sborečku.

Sobotní školu jsme měli rozdělenou do dvou tříd – jedna klasická a jedna pro (nejen) mládežníky. V mládežnické třídě jsme se spolu s Tadeášem a Bětkou zamýšleli nad tím, co pro nás znamená Svoboda a jak můžeme najít svobodu v Ježíši Kristu. Klasická sobotní škola se věnovala, stejně jako každou sobotu, úkolu a probírali téma „*Důvěra pouze v Krista.*“

„We-sendřáci“

také obohatili sbor společnou písní *Nikdy nekončící milost* a přispěli tak do programu bohoslužby, za což jsme moc vděční. Je potřeba si zazpívat, vzdát

chválu našemu Pánu a proměnit zamračené obličejе v úsměv. 😊

Kázáním nám tuto sobotu posloužil bratr Pavel Zvolánek, který měl poselství na téma následování Ježíše Krista. Na příkladu apoštola Petra ukázal, že Ježíš nás povolává znovu a znovu, i když selžeme, a že s námi má velikou trpělivost. Připomněl nám Krista jako krále, kněze a proroka, ale také jako služebníka, obětovaného beránka a odsouzeného. Toto kázání pro nás bylo povzbuzením, abychom Ježíše věrně následovali, a to i tehdy, když to znamená snášet křivdy, přinášet oběti a učit se odpouštět.

Po skončené bohoslužbě a výborném obědě v podobě těstovinového salátu následoval odpolední program. Pavel Zvolánek nám vyprávěl různé příběhy ze svého povolání vězeňského kaplana. Sdílel zkušenosti ze služby mezi odsouzenými a přiblížil nám, jak taková duchovní péče ve věznici vlastně probíhá. Popsal, jak probíhají setkání, bohoslužby i osobní rozhovory, při nichž mají vězni možnost mluvit o svých životních pádech, hledání smyslu i o naději, kterou mohou znovu objevit. Pro mnohé z těchto lidí je víra jedním z mála pevných bodů v jejich současné situaci a často představuje nový začátek. Odpolední vyprávění nám pomohlo lépe pochopit, že i za zdmi věznice může docházet k proměně lidského srdce, a že Boží milost a odpuštění nejsou omezeny místem ani minulostí člověka.

Po náročném dni pak už následoval odpočinek. Část mládežníků se po setmění vydala na lov dobrot do nedalekého obchodu a poté už následovalo jen společné sledování filmu a vstřebávání zážitků z celého víkendu. Byl to We-send opět požeňnaný a mládežníci i sbor už se nyní těší na ten příští.

Adéla Vráblová

Národní týden manželství

Ve dnech 9.2. – 15.2.2026 se sbory Církve adventistů sedmého dne po celé České republice zapojily do 20. ročníku Národního týdne manželství. Tato iniciativa, která každoročně připomíná význam partnerského vztahu pro stabilitu rodiny i celé společnosti, je doprovázena přednáškami, setkáváním v rodinách i každodenními modlitbami k posílení vztahů a víry.

V naší církvi je manželství chápáno jako Bohem ustanovený svazek muže a ženy, založený na lásce, věrnosti a vzájemném respektu. Národní týden manželství se proto stal příležitostí nejen k oslavě společně prožitých let, ale také k obnově manželských slibů, otevřenému dialogu a duchovnímu povzbuzení.

Během tohoto týdne jsme se i my v našem malém sborovém společenství setkávali. Hovořili jsme na různá témata, která se týkají radostí i bolestí partnerských vztahů i jakou roli zde hraje právě Bůh. Uvědomili jsme si, že kvalitní partnerský vztah nevzniká náhodou, ale je výsledkem každodenního rozhodnutí pro lásku, odpuštění a službu druhému. Zaměřili jsme rovněž na praktické oblasti v komunikaci, řešení konfliktů a modlitbu.

Silným momentem týdne byla svědectví manželských párů, které otevřeně hovořily o svých radostech i zápasech. Jejich příběhy ukázaly, že i přes rozdílné životní okolnosti, zůstávají klíčovými pilíři vztahu důvěra, komunikace a především společná víra.

Mnozí účastníci ocenili, že Národní týden manželství vytvořil bezpečný prostor pro sdílení a povzbuzení. „Je to čas zastavení. Uvědomili jsme si, že o náš vztah musíme pečovat stejně jako o jiné důležité oblasti života,“ zaznělo od jednoho z manželských párů.

Národní týden manželství v prostředí Církve adventistů sedmého dne opět potvrdil, že téma partnerských vztahů je aktuální a potřebné.

Manželství zde není vnímáno pouze jako soukromá záležitost dvou lidí, ale jako důležitá součást duchovního života církve i svědectví vůči společnosti. Národní týden manželství tak přinesl nejen inspiraci, ale i konkrétní kroky k upevnění vztahů, které tvoří základ zdravé rodiny i společenství víry.

Za KD Soňa Mročková

Jak jsem prožil NTM

Jsem sice "ženáč", ale pravdou je, že se o tento druh aktivit moc nezajímám a tak ani netuším, jaké akce vlastně k tomuto týdnu byly v naší zemi nebo i v našem městě Valašském Meziříčí.

Ale přesto jsme se v našem sborečku domluvili, že se v týdnu setkáme a budeme spolu probírat témata tak často diskutovaná a stále ještě neobjasněná, nebo málo doceněná. Nebylo nás sice mnoho, pouze deset lidíček, ale zato s velmi širokým záběrem zkušeností. Dva páry byly totiž "zlaté", tj manželství padesát a více let, jeden pár téměř "stříbrný", tj. dvacet pět let, jeden pár mladý a to pouze pět let manželského soužití a pro pestrost jsme měli ještě dvě ženy, které již manžely neměly.

Povídání to bylo plodné, hodně jsme toho o životě ve dvou věděli, ale stále tak nějak přetrvávají věci, které chápeme trochu rozdílně. Prostě muži a ženy jsou každý z jiného těsta. Vždycky jsem si myslel, že když Pán Bůh použil Adamovo žebro (Genesis 2,21 a 22) a stvořil mu ženu, že tam ta shoda v DNA přece někde musí být! Součástí samozřejmě byla i modlitební chvíle a také v sobotu jsme se trochu zmínili o této problematice před kázáním v naší modlitebně na Hřbitovní ulici. Úplnou tečkou za tímto speciálním týdnem bylo čtvrteční sejití v malém sálu Knihovny při besedě v rámci Národního týdne manželství manželů Fůrstových s tématem "*Mýty v manželství*". Zvláštní je, že účastníky besedy byli v naprosté většině muži, což je obdivuhodné.

Petr Chára

Společná bohoslužba se sborem Nový Jičín

V červnu loňského roku se několik žen ze sboru Nový Jičín zúčastnilo Bohoslužby žen pořádané ve sboru Valašské Meziříčí. A tehdy padla otázka – proč, když jsou naše města 20 km vzdálená, se vůbec nestýkáme? Je třeba to napravit. A pak už jen stačilo požádat kazatele a dobrá věc se podařila. A to právě 14. února.

Při vstupu do modlitebny byli asi naši bratři a sestry překvapeni poprvé – ještě se ani nerozkoukali a už dostali dárek z rukou grafika Jindřicha Oleše, který jim předal vlastnoručně ilustrované kuchařky. Asi není moc sborů, které by mohly nabídnout něco podobného. Před zahájením bohoslužby máme ve zvyku promítat si, případně i propěvovat chvály, a to naše hosty také mile zaskočilo.

Po úvodním slovu a písni se vždy zaposloucháme do některého z žalmů, který je doprovázen krásnými obrázky přírody – té nejkrásnější z katedrál. Snad jsme naše sourozence z Nového Jičína je moc nevyvedli z míry – v dobrém.

Sboreček se krásně zaplnil a my jsme se rozdělili do dvou

tříd sobotní školy – třídy mládeže, přátel a všech, kteří chtějí témata probírat trochu jinak, vedenou Soňou Mročkovou, a klasickou třídu vedenou Ivou Chárovou. I když se Jičíňáci trochu déle rozkoukávali, nakonec se rozproudila velmi živá debata.

Po krátké přestávce jsme si spolu se Soňou Mročkovou připomněli zbývající přednášky vztahující se k Národnímu týdnu manželství. Završili jsme tak sérii setkání v domácnostech, na kterých jsme si v průběhu týdne studovali dané téma. Kázáním z Božího slova nám posloužil kazatel Zdeněk Kogut, kazatel sboru Nový Jičín.

Po kázání jsme společně zasedli k jednomu stolu a po pokrmu duchovním jsme se občerstvili i pokrmem tělesným.

Opět jsme prožili požehnanou, radostí naplněnou sobotu a se sestrami a bratry jsme si slíbili, že se sejdem brzy zase, třeba pro změnu u nich. ICH

Chuligánská neděle

První bohoslužebné setkání bezdomovců v letošním roce zaplní drtivou většinu míst v naší modlitebně. Přichvátali chuligáni ze Vsetína, Rožnova, Zlína i Kroměříže. Poprvé tu však nevidím meziříčského guru. Čtyřicátník Olin už není mezi živými. „Dokonáno jest!“, to byla jeho zdaleka nejoblíbenější píseň. V jeho případě už nejde jenom o písničku. Zlé jazyky tvrdí, že mu někdo pomohl. Borec, který vždycky v rámci možností dbal na svůj zevnějšek, mě zaujal už při prvním setkání. Uskutečnilo se před léty v rámci rozdávání vánočních dáreků. Na autobusové nádraží, kde se konala i improvizovaná bohoslužba, dorazil s modrofialovým monoklem, který pokrýval skoro celou polovinu jeho tváře. Poté, co se svými kamarády začal navštěvovat chuligánské pobožnosti na Hřbitovní, nepřestával opakovat děkovné ódy na to, jak to máme krásné a jak jsou vděční, že mohou tyto útulné prostory využívat. Jednou, když při kuřácké přestávce stál s ostatními kumpány u hlavního vchodu a jeden z nich hlasitě prohlásil, že by si dal pivo, neopomněl ho důrazně napomenout: „Co blbneš, vole, vždyť jsi před Božím domem!“ Jindy, to když se na stejném místě v mé přítomnosti vznášely ve vzduchu zoologické a gynekologické výrazy, zařval na celé kolo: „Jak to mluvíte před knězem, vy volové!“ Když jsem mu namítl, že žádným kněžstvím ani náhodou neoplývám, stejně si to nenechal vymluvit. Při loňském výročním setkání v bratřejevském kulturním domě ke mně o přestávce přišel a přerušovaným polohlasem pronesl: „Už to opravdu nedávám, nemáš aspoň trochu vína? Aspoň trochu vína...“ Bylo mi ho líto. Dobře jsem věděl, že s démonem alkoholu, stejně jako celá řada jeho kamarádů, dlouhodobě bojuje. Netuším, co se stalo, ale už po dvaceti minutách seděl mezi svými nejbližšími a s výraznou gestikulací propěvoval: „Dokonáno jest! Ježíš je vítěz! Smrt je poražena...“ Naposled jsem

OLIN

Olina uviděl 6. února minulého roku. V modlitebně stál kříž, na který mohli přítomní přilepit své prosby. Mimo jiné na nich například stálo: „Ochraň, prosím, mou rodinu! Děkuji, Bože!“ „Díky, Ježíši, že jsi!“ „Chci práci.“ „Zdraví všem lidem!“ „Postavit se na vlastní nohy!“ „Chci, abych se mohl postarat sám o sebe.“ „Mít odvahu, být silná, důvěřovat...“ Meziříčský guru si i tentokrát vynutil svoji nejoblíbenější chválu. Netušil jsem, že „Dokonáno jest!“ je pro něho v tuto chvíli písni přímo

prorockou...

Vraťme se do aktuální současnosti. Respektovaný Mefo střídá Bibli s kytarou a v obou případech z jeho úst zaznívají oslavná slova na Boží milosrdenství. A také už stokrát opakovaný apel na posluchače, ať to s Bohem nevzdávají. Zmiňuje celou řadu jejich kamarádů, kteří se s jeho pomocí vyhrabali z bahna závislosti a našli nový smysl života. Potvrzuje to i jeden borec, který si na toto shromáždění odskočil až ze Šluknovského výběžku, kde se pod křídly organizace Teen Challenge právě vymaňuje z otroctví drog a jiných návykových látek. Otevřeně vyznává nejen svoji bídu, ale především vztah k Zachránci, který mu pomáhá zpátky na nohy a tím i k návratu ke své rodině. Scéna je o to dojemnější, že jeho manželka i tři děti jsou mezi přítomnými.

Při každé chuligánské bohoslužbě si všímám reakcí účastníků. Někdo pospává, někdo jen tupě zírání, ale nejméně jedna třetina dychtivě vnímá každé pronesené slovo. Zájem či nezájem se projevuje hlavně při společném zpěvu. Mezi nejzaujatejší zpěváky tentokrát patří jedna postarší Romka, jakož i její o mnoho mladší rasový soukmenovec. Olinovu nepřítomnost zachraňuje i

temperamentní třicátнице, která k nadšenému prozpěvování strhává celou řadu ostatních chuligánů. Je pochopitelné, že do promluvy občas někdo skočí s nějakou nejapnou, hlasitě pronesenou poznámkou. Dotyčný se však pokaždé setká s citelnou usměrňující sprchou od ukázněnějších kamarádů. Milovníkům kostelního ticha a strojených mravů toto shromáždění určitě nedoporučuji. Už

proto, že by museli rozdýchat kuřáckou přestávku či přísně tajné pocucávání několika jedinců z flašky za rohem budovy. Vyznavači nažehlených límečků a vyleštěných polobotků by mohli omdlít, přinejmenším dostat osýpky. Ale těm, kteří někdy zatoužili vyrazit někam na misi, je toto prostředí „zemí zaslíbenou“. Kde jinde se může našinec setkat se syrovou realitou, kterou až příliš často popisují stránky nejčtenější knihy světa? Kde jinde může zažít atmosféru, při níž autentické biblické verše znějí úplně jinak než při spořádané pobožnosti? Kde jinde si člověk může uvědomit, že právě s touto lidskou sebrankou je ochotna sedět u stolu nejvyšší bytost vesmíru? Nejen s ní vysedávat, ale dokonce za ni i zaplatit životem. Nevím, jak je to možné, ale při návratu z každé takové podivné akce ve mně zvěst evangelia rezonuje daleko víc než po jakémkoli jiném bohoslužebném setkání. Asi jsem tak trochu cvok. Anebo chuligán, tedy, novodobý publikán...

Franta Tomanec

„Sláva Ukrajině! Hrdinům sláva!“ (Слава Україні! Героям слава!)

Čtyři roky jsou v lidském životě dlouhá doba. Ve válce se to zdá jako celá věčnost. Když si dnes 24.2. připomínáme začátek ruské agrese proti Ukrajině, není to jen politická či historická událost. Je to především lidská tragédie, která zasahuje svědomí každého křesťana. Čtyři roky bolesti, ztrát, strachu, ale také čtyři roky statečnosti, solidarity a neobyčejné lidské vytrvalosti.

V evangeliu podle Jana čteme Ježíšova slova: „*Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám. Ne ten, který dává svět.*“ Ježíšův pokoj není pasivní. Není to tiché přání, aby se věci nějak samy spravily. Je to pokoj, který se rodí z pravdy, z odvahy a z ochoty nést břemena jedni druhých. Křesťané jsou povoláni stát na straně pravdy a lidské důstojnosti, a stejně jako Ježíš Kristus pomáhat těm, kteří nemají sílu.

Bůh většinou nečiní pomoc přímo, nějakým zázrakem, ale dává prostor těm, kdo jsou potřebným lidem nablízku. Povolává ke skutkům milosrdenství svůj lid – tedy i

nás. Ano, Bůh se sklání k potřebným, ale my jsme jeho rukama. Modlíme-li se, aby Bůh zasáhl, měli bychom také očekávat, že chce jednat skrze nás. „*Kdyby některý bratr nebo sestra byli bez šatů a neměli jídlo ani na den, a někdo z vás by jim řekl: „Budte s Bohem – ať vám není zima a nemáte hlad,“ ale nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné?*“ (Jk 2,15–16). Milosrdenství začíná drobnostmi: zájmem o druhé, ochotou vyslechnout je, modlit se za druhé, pokračuje pomocí uprchlíkům, podporou válkou zasažených rodin, otevřeností dveří i otevřeností srdce.

Válka nám připomíná, že **mír není samozřejmost**. Že je to dar, o který se musí pečovat – modlitbou, solidaritou, pravdivostí, ale také připraveností chránit slabší. Mír není jen absence střelby. Je to prostor, kde může růst důstojnost, vztahy, naděje.

Čtyři roky války ukazují, jak křehký svět je. Ale také ukazují, jak silné může být lidské srdce, když se rozhodne pro dobro. Víme, že zlo nemá poslední slovo. Že Bůh je přítomen i tam, kde se zdá být ticho. A máme naději. Naději na to, že Bůh neopustí lid Ukrajiny, posílí jej v jeho bolesti, a v konečném důsledku nastolí mír. „*Vím, že Hospodin obhájí poníženého, že ubožákům zjedná právo.*“ (Ž 140,13)

Všemohoucí Bože, ty jsi dárcem pokoje. Prosím tě, daruj lidem mír. Upevňuj odhodlání všech, kteří nasazují své síly v boji se zlem. Veď si ty, kdo mají zodpovědnost za světové dění, aby bránili spravedlnost a pravdu. Dej mi oči, které dnes uvidí potřebu druhého, a srdce, které nebude váhat nabídnout pomoc. Ať jsem nástrojem tvé spravedlnosti a milosrdenství.

Distillations

Napsal Nathan Davis Pitchford, přeložil Ján Petrovič

112

I wanted to say, You enrich my life,
But you are my life.

My riches are more than what you
give;
they are who you are
and who I become
when I am with you.

I wanted to enrich your life
to show my thankfulness,
but who can enrich the gold
when the gold is what enriches?

You are my heart's true Gold.
When I hold you, I have everything.

All the riches we could dream
will come and lay themselves a to our
feet
because we are rich in ourselves
when we look at each other.

The riches of the world are jealous of
our happiness.
They come to us out of a yearning for
what we have.

112

Chtěl jsem říct, obohacuješ můj život,
ale ty jsi můj život.

Mé bohatství je víc než to, co dáváš;
Je tím, kým jsi ty,
a kým se stávám
když jsem s tebou.

Chtěl jsem ti obohatit život
abych vyjádřil svou vděčnost,
ale kdo může obohatit zlato
když zlato je to, co obohacuje?

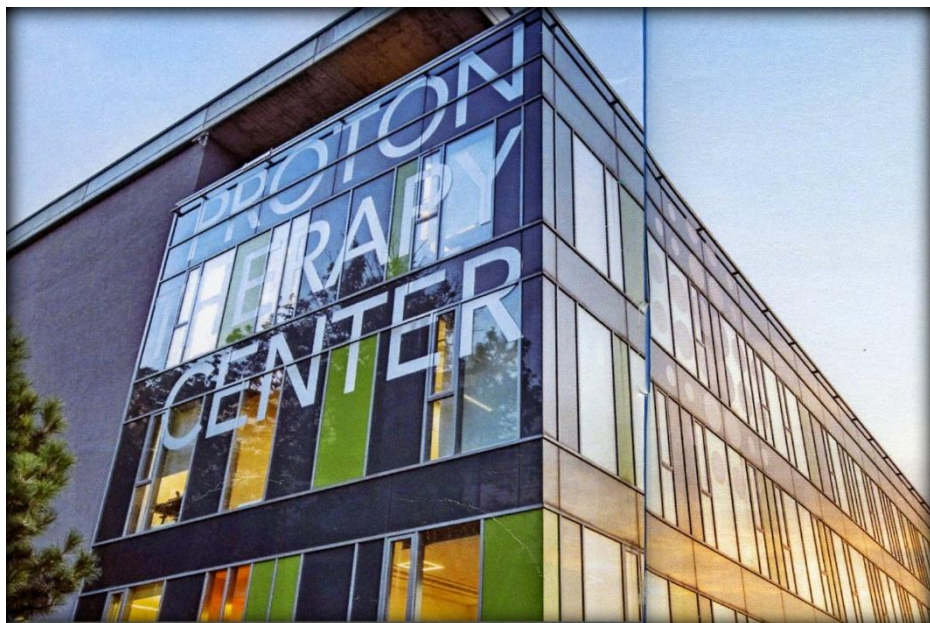
Jsi pravé Zlato mého srdce.
když tě držím, mám všechno.

Veškeré bohatství, které si jen umíme
představit
se složí u našich nohou
protože my sami jsme bohatí
už jen když se na sebe díváme.

Bohatství světa nám závidí štěstí.
Přichází k nám a touží po tom, co
máme.

Děkuji

Když mě zastihne negativní zvěst v podobě pozitivního nálezu, napadá mě všelicos. K mému nemalému překvapení však mezi mnoha ostatními pojmy nejhlasitěji rezonuje slovo DĚKUJI. Za to, že mě to postihlo až ve značně pokročilém věku. Že se nález zachytil včas. Že žiji v zemi, kde je nadprůměrně vysoká úroveň lékařské péče. Že existují vyspělé technologie, které se pouští do boje i s jednou z nejobávanějších diagnóz. V neposlední řadě také za to, že, ať už se situace vyvrbí jakkoli, za horizontem časnosti číhá Naděje.

Když aktuální problém odtajním před svými bližními, pokaždé nápadně zvažní. Ať už jsou to slušníci nebo grázli, všichni hned oplývají účastí. Ochotně nabízí nejrůznější rady a ti věřící, bez rozdílu příslušnosti k té či oné ohrádce slibují, že se budou modlit. To je hřejivý balzám, který už sám o sobě pohladí i ateistu. Sevřený plastovým krunýřem ležím na speciálním lůžku pražského Protonového centra. Čekal jsem digitálními budíky obloženou místnost, kde to pípá, bliká, případně burácí. Něco mezi „jipkou“ a kosmickou lodí. Kromě pohyblivého rentgenu a dvou aparátů připomínajících kamery, vidím jen nějaký záhadný postranní přístroj, podobný obrovskému fotoaparátu. Čučím nehybně do stropu na nevelkou kovovou krabici se dvěma trubkami a malým

svazkem drátů. Všude kolem absolutní ticho. „Začínáme“, prohlásí sympatická sestřička a já očekávám nějaký dramatický průlom. K mému překvapení se neděje vůbec nic. Přitom z darovaných obrázků vím, že někde za tlustou zdí dochází k zázraku. „Obří cyklotron urychluje protony, tedy kladně nabitě částice jádra atomu vodíku na rychlost dvou třetin rychlosti světla, ty velmi silným magnetickým polem usměrní do užoučkého paprsku a s velikou přesností posílá do nádoru. Při zbrzdění v nádorové tkáni dojde k uvolnění energie, ionizaci a poškození DNA zasažené buňky. Pokud je toto poškození dostatečné, rakovinná buňka se přestává dělit nebo přímo umírá.“ (zdroj: Prostata - Proton Therapy Center)

Dvacet minut čuším do stropu a přemítám. Co když to tak nějak funguje i s modlitbou? Vysíláme do vesmíru paprsek proseb či díky a necítíme vůbec nic. Nebe je absolutně tiché. A co když právě v tuto chvíli rotuje nějaký nebeský urychlovač a aniž bychom to postřehli, posílá nepředstavitelnou energii do zasaženého místa? „Modlitba má velikou moc“, tvrdí na základě zaznamenaných skutečností Kniha knih. Takže, všem děkuji! Za vaši účast a především za vysílané modlitby. DĚKUJI...

Franta Tomanec

Modlitba a nechtěné myšlenky

Možná máte podobnou zkušenost. Ve chvíli, kdy se začnete modlit, po prvních slovech, po prvních krátkých modlitbách, které vyslovíte, vám začínají napadat různé nepodstatné světské myšlenky. Začnete být zvědaví, kolik je hodin, jestli je venku slunečno nebo zataženo, co budu dělat zítra, co řekl ten či onen bratr ve sboru. Nebo během večerní modlitby usnete. Ono rozptýlení může být pouze lidská slabost, nebo také duchovní boj. Satan se zlobí, když se modlíme, když jsme v rozhovoru s naším nebeským Otcem. Útočí na naše soustředění. *„Buďte střízliví a bděte. Váš protivník ďábel obchází jako řvoucí lev...“ (1. Petrův 5,8)*

Nejsme v tom sami. Slabost se nevyhnula ani apoštolům, kteří doprovázeli Ježíše do zahrady Getsemane. Ježíš je žádá, aby bděli, zatím co se bude modlit. Ale oni to nevydrželi ani hodinu, a usnuli. Dokonce 3x po sobě. Byli tak slabí, že nemohli oči udržet. Ježíš je nabádá: *„Bděte a modlete se, abyste nevešli do pokušení. Duch je odhodlaný, ale tělo slabé.“ (Matouš 26,41).*

Naše nesoustředěnost nás následně mrzí, cítíme se provinile, protože jsme se chovali vůči našemu Pánu neuctivě. Zlobí se na nás Hospodin, když podlehneme? *„Hospodin totiž nehledí na to, na co hledí člověk. Člověk hledí na to, co má před očima, Hospodin však hledí k srdci.“ (1. Samuelova 16,7).* Když se modlíme, Bůh vidí touhu našeho srdce, i když naše mysl utíká. Nehodnotí naši dokonalou koncentraci. Ještě než vyslovíme modlitbu, On ví, co jsme chtěli říct. A také ví, jak slabí jsme.

Jak si pomoci? Samo Písmo nám dává návod: *„Ztište se před Hospodinem a očekávejte na něj.“ (Žalm 37,7).* Zkusme se před modlitbou ztišit, zhluboka dýchat. Pomůže se modlit nahlas či s otevřenou Biblí. Pokud nás přepadnou myšlenky na nějakou starost, můžeme se modlit konkrétně: *„Pane, teď mě ruší starost o ... Odevzdávám ti to.“* Když se nám začnou hlavou honit plány, místo boje „nesmím na to myslet“ můžeme říct: *„Bože, ukaž mi, zda je tento plán od tebe.“* Když nám přijde na mysl „hloupost“, klidně ji jednou větou přiznejme: *„Pane, zase mi utíká mysl, pomoz mi.“* Místo abychom se za tyto myšlenky obviňovali, můžeme je brát jako příležitost znovu se vrátit k Bohu. A nezapomínejme: *„Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti... sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním.“ (Římanům 8,26).*

Iva Chárová

Miloš Mroček na Jizerské padesátce

V neděli 1. února 2026 se konal 59. ročník legendárního běžeckého lyžařského závodu Jizerská padesátka v Bedřichově v Jizerských horách. Mezi 7tisíci účastníky, kteří vyrazili na náročnou padesátikilometrovou klasickou trať z Bedřichova, byl i náš bratr, vytrvalý lyžař Miloš Mroček, který tento závod jel už popáté.

Bratrova účast byla pro nás překvapením i inspirací. Vyšší věk (69 let) se rozhodně nestal překážkou, ale motivací k tomu, aby dokončil jeden z nejtěžších běžeckých závodů u nás. Startovní pole zahrnovalo závodníky všech věkových kategorií a úrovní, od hobby lyžařů až po zkušené dálkové běžce.

Přesné umístění Miloše Mročka ve výsledcích je dostupné ve veřejných online seznamech (3870 místo v čase 5:43). Jeho výkon a odhodlání dokončit celý závod si zaslouží obdiv. Účast na Jizerské 50 ve věku blížícím se sedmdesátce je důkazem, že sportovní srdce nezná hranice.

Miloš tak zapsal další krásnou kapitolu do své sportovní kroniky a mohl tak inspirovat všechny, kdo ho na trati viděli nebo o jeho účasti slyšeli.

Příští rok, náš nezdolný valach Miloš oslaví své kulaté 70. narozeniny. V případě dobrého zdraví a s Boží pomocí bude opět slavit na trati, kdy se pojede jubilejní 60. ročník Jizerské padesátky.

Miloši SKOL, budeme Ti opět fandit!

Zamyšlení laických (ne)kazatelů

Příběh z minulých olympijských her

vyprávěl Daniel Dobeš jako příběh dětem v Bystřici

Příběh, který se stal před 4 lety na zimní olympiádě. Jeden závodník závodil v disciplíně běh na lyžích. Tento muž se jmenuje livo Niskanen, je to trojnásobný olympijský vítěz. Pochází z Finska. Je velmi úspěšný závodník, v roce 2017 získal bronz a zlato, v roce 2019 bronz a v roce 2023 stříbro. Na té poslední olympiádě se něco stalo. Něco, co proběhlo celým sportovním světem. Byl to sprint na 15 km. Závodník vystartoval a od prvního okamžiku až do konce nedal nikomu šanci. Bylo naprosto jasné od začátku, kdo zvítězí. Jeho forma a jeho výkonnost byla taková, že nastoupil jako jeden z 95 závodníků na start a od startu všem ukazoval záda. Komentátoři se shodli na tom, že by se musel stát zázrak, aby nezískal třetí zlatou olympijskou medaili. Samozřejmě, že doběhl do cíle jako olympijský vítěz a jako třetí v řadě získal zlato. A pak se něco začalo dít. Normální vřdycky bylo, že vítěz slaví se svou rodinou, se svými přáteli. Ale on ne. Přestože byla opatření kvůli koronaviru, nasadil si roušku a zůstal v prostoru cíle do té doby, než doběhl poslední závodník. Byl to Kolumbijec. Propast dojezdu dělal 17 minut. Což je obrovský rozdíl. Carlos Quntána dobíhal jako poslední závodník a livo Niskanen mu tleskal, pak ho objal a gratuloval mu, že doběhl až do cíle. Na tiskové konferenci se pak ptali, co livo Niskanen onomu poslednímu účastníku závodu řekl. A to, co jim odpověděl, pak oběhlo celý svět. „Velmi si vážím výkonu i posledního lyžaře. Je nesmírně důležité vyjádřit uznání všem sportovcům, protože dostat se na olympiádu je stálo hodně krve a potu.“ Nikdy jsem se nedozvěděla, jestli je tento sportovec věřící. Ale je to úžasné sportovní gesto a nejen sportovní. K tomu nás přece vyzývá i Pán Ježíš sám. Umět ocenit a pochválit – brášku, sestřičku, kamarády, rodiče. V Bibli jsou k tomu úžasné verše: *„Je-li možno povzbudit v Kristu, je-li možno posílit láskou, je-li jaké společenství ducha, je-li jaký soucit a slitování, dovršte mou radost a buďte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení, v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe, každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.“* Filipenským 2, 1 – 4.

Dana Klečková

EKU ŠPACÍR Č.1/2026

Valašská Bystřice - okruh Hážovické díly

trasa 7 km

sraz ve 14.30 hodin u kostela, poté přesun na start

NEDĚLE 15.BŘEZNA 2026

Kontakt: cprvalasskemezirci@ado.cz , tel. 733 741 636

Písničky s příběhem

písně č. 91, 130, 144, 150, 157, 158, 202, 251, 368

Franklin Edson Belden (1858–1945) byl americký skladatel, textař a jeden z nejpłodnějších autorů duchovních písní v rané historii Církve adventistů sedmého dne.

Narodil se 21. března 1858 v Battle Creek, Michigan jako první ze čtyř dětí Stephena a Sarah Harmon Beldenových. Jeho matka byla sestrou Ellen G. White, jedné z klíčových osobností adventistického hnutí. Začal komponovat v pozdní adolescenci po přestěhování rodiny do Kalifornie. Později se přestěhoval do Colorada, kde se oženil s Harriet (Hattie) McDearmon. V 80. letech 19. století v Battle Creek se zapojil do vydavatelské práce církve.

Psal hymny, gospelové písně i texty, dokázal skládat hudbu i slova současně, což mu umožnilo napsat píseň vhodnou ke kázání ještě během jeho

přednášení. Na konci bohoslužby on a jeho manželka zazpívali nově vytvořenou píseň a poté předali kazateli kopii rukopisu jako suvenýr.

Jeho písně tvoří významnou část adventistického zpěvníku. Franklin E. Belden je považován za „Sladkého zpěváka Izraele“ adventistického hnutí – jeho písně formovaly duchovní identitu generací věřících. Psal také pro evangelistu Billyho Sundaye. Také spolupracoval se svým bratrancem J. Edsonem Whitem na několika zpěvnících.

V určitém období pociťoval Belden vůči své tetě Ellen White nepřátelství. Přispěla k tomu řada faktorů. Na zasedání Generální konference v roce 1888 patřil mezi ty, kdo zpochybňovali prorocký dar Ellen White s odůvodněním, že byla ovlivněna svým synem W. C. Whitem, stejně jako A. T. Jonesem a E. J. Waggonerem, v ostrých teologických konfliktech, které konferenci provázely.

Na přelomu století Belden zažil obnovu ve svém duchovním životě a usmířil se s Ellen Whiteovou. Jeho city k ní však opět otrávil spory o autorská práva některých jeho děl a údajně zůstal zahořklý až do konce života. Přesto po své smrti daroval své dokumenty a rukopisy semináři církve. Zemřel 2. prosince 1945 v Battle Creek v Michiganu.

Zdroj: encyclopedia.adventist.org, hymnary.org

Hattie (manželka), Franklin, a Linnie (dcera) Belden

Křesťanský vtip – Ameňák

Prodám zachovalý vůz.
Po starším pánovi, který s ním jezdil jen do kostela.

Tajemství Velikonočního ostrova odhaleno!